

Verslag van 10 maart 2025 door Henk Burgering

Het is alweer een tijdje geleden maar hier alsnog een verslag van de filmanalyse avond door Shimon. Hij had een bijzondere film uitgekozen waarvan hij eerst enkele stukken van liet zien. Het begon met een lange dialoog tussen de twee hoofdpersonen daarna zagen we o.a. een stemming van de dorpsbewoners over het wel of niet blijven van de vluchteling, de ontluikende liefde tussen de hoofdpersonen en de continue angst voor de achtervolgers.

DOG VILLE, Een film van Lars von Trier

Shimon had zelf een impressie van de film gemaakt:

Machtsmisbruik, manipulatie, onderdrukking onderwerping, hoe werken deze machinaties in een samenleving?

Lars van Trier wilde dit thema bestuderen. Om het overzichtelijk te krijgen koos hij een klein geïsoleerd dorp, een soort microkosmos, als arena voor zijn verhaal. Een mijnbouwdorp op een berg waar nagenoeg nooit iemand komt.

Op een dag gebeurt er wat, Er komt een vreemdeling bij hun aan. Het is een mooie aantrekkelijke vrouw die daar een schuilplaats hoopt te vinden voor degene die achter haar aan zitten. (vluchteling)

Na wat aarzeling in het begin oogst ze bewondering van alle bewoners, ze zijn nieuwsgierig en willen graag bij haar in de gunst komen. Voornamelijk omdat ze iets van haar willen dat een leegte zal vullen. Dit geldt ook voor de jonge knappe leider van het dorp waar ze verliefd op wordt. Herhaaldelijk krijgt het dorp bezoekjes van de rechtelijke arm die nadrukkelijk op zoek zijn naar de vrouw.....

Geleidelijk aan beginnen de mensen in het dorp de vreemde als een gevaar te zien en ontdekken ze dat haar kwetsbare positie hun kansen biedt. Één voor één vindt ieder in deze fatsoenlijke samenleving een gegronde reden om haar te gebruiken, te misbruiken, te mishandelen en haar te onderwerpen aan hun grillen. Zij is immers de vreemde en zij zijn de echte bewoners. (klinkt dat bekend?)

Met de hoop op een flinke vergoeding verraadde haar geliefde Tom, haar plaats bij haar achtervolgers.

Vormgeving

Voor dit zware thema koos Von Trier voor een schematisch bijna karikaturale benadering. Alles speelt zich af in één ruimte. Als kijker ontstijgt je echter dat karikatuurgevoel door de keuze voor Nicole Kidman als actrice maar zeker ook door de bijzondere vormgeving. Met deze vormgeving spreekt hij met kijker af dat, ondanks dat wat je ziet niet echt is, het heel echt voelt.

(LES: in film kan alles, als de afspraken maar duidelijk zijn)

De set (Wikipedia)

Naast enkele, maar niet alle, karakteristieke Dogma-regels, wordt de film ook gekenmerkt door het ontbreken van gebouwen. De hele film speelt zich af in Dogville dat wordt uitgebeeld door een platte set waarbij de huizen worden aangegeven door witte lijnen op de grond. Tevens zijn de namen van de bewoners op de grond geschreven. Tijdens de scènes ziet men in de achtergrond dan ook de andere dorpsbewoners in hun 'huizen' rustig hun bezigheden hebben. Von Trier maakt echter slechts enkele keren specifiek gebruik van de 'doorzichtigheid' van het dorp. Bijvoorbeeld tijdens een verkrachtingsscène zoomt de camera uit en zien we op de voorgrond dorpsgenoten die nietsvermoedend hun ding doen. Dogville is opgezet in een grote fabriekshal en daarbuiten is niet gefilmd.

Tenslotte

Al met al een mooie avond. Omdat het niet mogelijk was om de hele film te zien was het in het begin wel wennen aan de bijzondere vormgeving. Ook had ik moeite om in het verhaal te komen. Uiteindelijk lukte het toch wel om deze film te begrijpen. Het is in ieder geval aanbevolen om de hele film eens te gaan zien.